

Aplegar forces per fer front a una situació difícil

Declaració del Comitè executiu del POSI

Els esdeveniments polítics, militars, econòmics i socials que se succeeixen a una velocitat vertiginosa fan que molts sindicalistes, activistes i militants es trobin desconcertats. I, alhora, posen al descobert el veritable caràcter de les institucions.

El conflicte obert amb l'entrada a Ceuta —enclavament colonial— de desenes de milers de persones marroquines i d'altres països africans, entre les quals hi havia milers de nens i nenes, ha posat en evidència la veritable política de totes les forces d'aquest país. Totes han sortit en tromba a defensar l'"espanyolitat" de Ceuta, a parlar d'"invasió" i a exigir l'expulsió de les persones migrants (amb més o menys garanties, segons de quina força es tracti).

Però són pocs els que han dedicat uns segons a recordar els més de 140 morts, a exigir un tracte humà per a les persones que han entrat a Ceuta i a reclamar per als nens i nenes l'atenció que mereixen, per humanitat i perquè així ho exigeixen les lleis.

Al mateix temps, el rei reuneix, dilluns dia 7, la ministra, el cap de l'Estat Major de l'Exèrcit i diversos comandaments militars per parlar de Ceuta. Ningú no sap de què s'ha parlat exactament en aquesta reunió no prevista a l'agenda. Al capdavant, el rei és, constitucionalment, el cap de les forces armades i, pel que sembla, com un sàtrapa oriental, rendeix comptes d'allò que vol.

Alhora, per darrere, pressiona el Govern perquè organitzi el seu viatge als enclavaments colonials, cosa que provocaria, sens dubte, un enfrontament amb el Marroc.

També constitucionalment, les forces armades *«tenen com a missió garantir la sobirania i la independència d'Espanya, defensar-ne la integritat territorial i*

l'ordenament constitucional».

Tots contra el immigrants

La dreta i la ultradreta exigeixen la "cacera" dels immigrants, "que se'n vagin per on han vingut". Nedant i amb perill d'ofegar-se? Des del Govern garanteixen que "tots seran expulsats", però seguint uns tràmits legals. La Unió Europea responsabilitza de tot el Govern d'Espanya, assegura que l'expulsió és possible i es compromet a ajudar a defensar les "fronteres d'Europa" a Ceuta. És bo recordar, especialment per a qui encara intenta dissimular el paper de la UE i del conjunt de les seves institucions, quin paper exerceixen. El 12 de juny es va signar el nou Pacte sobre migració i asil, inspirat per Meloni, que permet l'expulsió de sol·licitants d'asil a camps de concentració a Uganda, Ruanda o allà on sigui.

El rei Felip VI, allà on va, no es cansa de repetir-ho: *«Espanya ha de ser fidel als seus compromisos internacionals»*; per tant, a la política antiobrera, racista i reaccionària de la Unió Europea i a la política de guerra, de rearmament i d'enquadrament militar de la joventut que promou i intenta adoptar l'OTAN.

Les persones migrants, assenyalades com a boc expiatori per dividir la classe treballadora, són declarades enemigues i privades de drets. Això no impedeix, però, que se'n faci ús en funció de les necessitats del capital. A Espanya en tenim exemples molt clars. Mercadona, la cadena de supermercats més gran d'Espanya, és propietària de milers d'hectàrees al Marroc i explota la mà d'obra d'aquest país, amb l'ajuda del règim autocràtic alauita. Als seus establiments s'ofereixen hortalisses i fruites a preus més baixos com a resultat d'aquesta explotació. Al mateix temps, el

senyor Juan Roig no dubta a encoratjar els racistes ceutins, impulsar Vox i denunciar la "invasió dels migrants". És una mostra del doble llenguatge del capital.

Un govern contra les cordes

Més enllà de la importància estratègica —com Gibraltar, que sí que forma part d'Espanya i és una colònia britànica— de Ceuta i Melilla, la reacció franquista i les institucions de l'Estat utilitzen aquest conflicte per donar l'estocada final al Govern, amb el suport de Trump, que no perdona les seves vel·leïtats d'"independència" i el seu distanciament de la política imperialista.

Els dos partits franquistes, els jutges, els sindicats policials, la UCO, la UDEF, el CNI, tots hi posen el seu gràmet de sorra per acabar amb aquest Govern, seguint les paraules d'Aznar: «qui pugui fer alguna cosa, que la faci».

Com va dir Ester Muñoz, portaveu del PP al Congrés, «l'Estat es defensa»; és a dir, assetja el Govern des de tots els fronts, fins i tot avui, quan busca solucions per a les persones migrants de Ceuta —un intent en què tots, Govern de Ceuta, comunitats autònomes, sindicats policials i òrgans judicials, s'afanyen a posar pals a les rodes.

Cal, vuit anys després de la formació del govern de coalició —els primers amb la participació de Podem—, fer balanç de la seva actuació. No neguem els passos positius, com ara la seva política en relació amb Palestina —resultat, en gran mesura, de la potent mobilització als carrers—; les seves reticències a augmentar la despesa militar en la mesura que exigeix Trump —tot i que cal assenyalar que l'ha augmentada, i l'ha duplicada—; les pujades

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

del SMI; la minireforma de les reformes laborals; la Llei de dependència; la llei d'amnistia —que els jutges continuen esforçant-se a paralitzar—; o la regularització de persones migrants —impulsada per una iniciativa avalada per 700.000 signatures—...

Tot això cal contrastar-ho amb allò que no s'ha complert del seu propi programa electoral, com ara la derogació de la Llei Mordassa i de la Llei d'extranjería, la no derogació de les quals facilita l'acció dels franquistes, dels seus partits i de les institucions de l'Estat.

Per al Govern, ja no és possible continuar nedant i guardar la roba.

La situació del Govern no és casual. És el resultat de la incompatibilitat entre les institucions franquistes heretades i la democràcia, una incompatibilitat que acaba esclatant. Aquestes institucions —i els partits que les representen— mai no han considerat legítim aquest Govern. I aquest ha estat incapaç de plantar-los cara, perquè defensa aquestes mateixes institucions —és patètic sentir-lo parlar, per exemple, de la independència del poder judicial.

L'única manera d'enfrontar-se a aquestes institucions amb possibilitats de victòria és mobilitzant els treballadors i els pobles contra elles. Per això, el Govern es troba atrapat en una contradicció: «no es pot vèncer l'enemic quan n'ets presoner». La història es repeteix. El juliol de 1995, després d'haver perdut les eleccions, Felipe González confessava que *«la gent no entén que vam haver de governar amb les institucions del passat»*... Governar amb elles, traint el mandat del 28 d'octubre de 1982, que li havia donat una majoria absoluta a les Corts «pel canvi».

La lliçó és que no es pot governar a favor de la majoria i, alhora, conciliar amb aquestes institucions. Perquè són la representació del poder de l'oligarquia capitalista, de la gran banca, de l'IBEX 35, dels sectors més reaccionaris, de la jerarquia militar i eclesiàstica i del poder judicial. Tot allò que la Transició del 77/78 va respectar i que la Constitució monàrquica del 6 de desembre de 1978 va consagrar.

Durant 50 anys, els partits d'origen obrer i nacionalista han arribat l'espall per mantenir el règim monàrquic, perquè per sostenir-lo calia consens. Però avui aquest mateix consens està en perill. Els sectors més extrems exigeixen posar fi a aquesta situació. Com va dir Aznar: «no es tracta de canviar de govern, sinó de sistema».

Per fer front a l'onada reaccionària no n'hi ha prou amb reunir aquells que ja es declaren antifeixistes. Cal mobilitzar

les capes més àmplies de la població treballadora. I això només és possible a partir de la lluita per les reivindicacions, els salaris, les pensions, l'habitatge... En aquesta situació difícil, cal agrupar totes les forces disposades a fer-hi front.

Tot això, en una situació en què es cou una explosió social.

La pujada intolerable dels combustibles, que asfixia la classe treballadora expulsada de les ciutats i que s'ha de desplaçar en cotxe per anar a treballar davant la manca de transport públic o el seu mal funcionament; l'augment generalitzat dels preus; l'accés impossible a l'habitatge; el deteriorament de serveis públics essencials com la sanitat i l'ensenyament; els escàndols de corrupció, que posen de manifest com viu la «classe política» a costa de la població treballadora, i els beneficis escandalosos de les petrolieres, la banca i les grans empreses configuren una situació explosiva en què, davant la manca d'una resposta adequada del Govern i de les organitzacions obreres, la ultradreta creix i amenaça d'arribar al Govern.

Abans o després, s'acosta una explosió social. I les vagues de l'ensenyament i d'Airbus demostren que la classe treballadora comença a prendre l'acció a les seves mans, imposant-la als sindicats o passant-hi per damunt.

La classe obrera i els pobles no estan derrotats

Davant del fatalisme d'alguns, que donen per inevitable l'arribada de la ultradreta al Govern i que, fins i tot, es preparen per a aquest escenari, les mobilitzacions en curs —des d'Airbus fins a l'ensenyament— mostren que el potencial de la classe treballadora continua viu. La principal dificultat és l'instrument organitzat. Els sindicats estan semiparalitzats per la política de diàleg social i, en alguns casos, apareixen fins i tot com a defensors de les empreses.

La suposada reindustrialització a través del rearmament corroeix sectors importants de les seccions sindicals. Els partits polítics, majoritàriament, es «descobreixen xovinistes», defensors dels enclavaments colonials, en contradicció amb el seu propi passat de lluita contra el colonialisme i, en particular, contra les guerres al Marroc i el seu darrer episodi, la guerra del Rif, com ho van ser en la seva època el PSOE, la UGT, el PCE i la CNT.

És urgent recuperar les tradicions anti-imperialistes del moviment obrer i, d'entrada, posar al descobert la naturalesa de la monarquia borbònica.

L'únic objectiu del rei és salvar el règim, com va fer el seu besavi donant suport a la dictadura de Primo de Rivera per encobrir la incompetència i la corrupció militar al Marroc, i com va fer el seu pare, implicat en el 23-F.

A tot Europa, els pobles pateixen governs que no defensen les llibertats conquerides, sinó que simplement les toleren... «de moment», i inscriuen la seva política i la seva acció en l'orientació del capital —avui, a escala mundial, la política de guerra—: governs reaccionaris, destructors dels drets socials i democràtics. La seva política segueix els consells de Christine Lagarde, presidenta del BCE, sobre la necessitat d'orientar les inversions cap al complex militar-industrial en detriment de la despesa social. Un lema que fan seu tots els governs europeus inspirats per Trump, que proposa augmentar un 50% el pressupost militar.

Davant d'això, el poble de Palestina continua resistint, igual que la nació iraniana —al marge del seu règim—. Alhora, es desenvolupa a tot Europa i a escala mundial un potent moviment contra la militarització i, entre la joventut, contra la reintroducció del servei militar. Els treballadors i la joventut dels Estats Units multipliquen la seva oposició a Trump, cosa que també es reflecteix en el Partit Demòcrata amb el creixement de noves forces com la DSA.

En aquesta situació, la constitució de forces polítiques de ruptura amb el sistema és essencial. Forces independents de la monarquia i dels seus dominis colonials, de la seva submissió a l'imperialisme i a l'OTAN, i compromeses amb la lluita per la pau a Palestina i a Ucraïna, contra el genocidi, per un únic Estat democràtic, i en suport dels veritables herois de la guerra d'Ucraïna: els desertors.

La Quarta Internacional i la seva secció a Espanya combaten, juntament amb totes les forces disposades a lluitar, per totes les reivindicacions socials en curs, contra la guerra i el genocidi, inscrivint la seva acció en la continuïtat de les campanyes europees que s'han expressat darrerament a París, l'octubre de 2025, i a Londres, el juny de 2026.